

tanter, der mene at repræsentere andre Samfundslag, at vise den samme Resignation under den økonomiske Krise, vore Finanser nu er inde i, saa at der kan blive noget om den Snak med, at der skal spares. Jeg vil gerne pege paa et Punkt, ikke fordi jeg tror, der kan spares mere der end andre Steder, men fordi det nu er faldet mig i Øjnene, og fordi det er karakteristisk for den Maade, hvorpaa vort Finanslovbudget er blevet saa stort. Det er de faste Understøttelser paa Finansloven, der andrage 79,000 Kr., hvis jeg husker rigtigt. Nu er det jo meget muligt, at største Delen af de Skribenter, der oppebære disse faste Understøttelser, levere Produkter, der kunne være meget lødige og gode. Men for saa vidt det er et Produkt, der er noget værd for Nationen og Samfundet, skulde en saadan Producent ogsaa kunne klare sig selv. Det skal ikke være Statens Opgave vedblivende at understøtte de forskellige Skribenter. Statens Støtte skulde nærmest være beregnet paa at hjælpe dem frem, der muligvis ere skjulte Genier, fordi de ikke have Midler til at komme frem. Men naar dette Forsøg er gjort, bør Staten ikke mere understøtte dem paa de aarlige Finanslove.

Jensen-Sønderup: Det vil findes naturligt, at jeg føler mig nødsaget til at gøre et Par personlige Bemærkninger til det ærede Medlem for Kellerup (Leth Espensen). Maa jeg først sige, at naar det ærede Medlem i Dag noget bebrejdende overfor mig gjorde opmærksom paa, at han havde maattet spørge flere Gange, inden det var muligt at faa mig til at svare, saa maa det ligge i en Misforstaaelse fra min Side, kan jeg forstaa. Jeg forstod det ærede Medlems Udtalelser i den første lange Tale, han holdt, og som jeg for Resten var en af de faa, der hørte, det paa-gældende Punkt vedrørende som rettede til den tidligere Finansminister, det nuværende ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Det var ham, som det ærede Medlem henvendte sig til og mente burde have foranlediget en Afgørelse anderledes end den, der foreligger. Det kunde ikke falde mig ind straks at staa op og i en kort Bemærkning give Svar paa noget, som jeg forstod som rettet til en anden. Men havde jeg vidst, at det allerede den Gang var mig, som skulde have svaret, saa skulde jeg ikke have haft det mindste imod straks at svare. Først da jeg ved det ærede Medlems Udtalelser anden Gang forstod, at det var mig, der skulde svare, svarede jeg,

for jeg havde ikke den mindste Smule at skjule i den Henseende. Men ud fra den samme Betragtning, at der i Virkeligheden var Tale om en Afgørelse, truffen af en tidligere Finansminister, fulgte saa mit Svar. Jeg henviste til, at den tidligere Finansminister havde stillet sig i dette Tilfælde, ligesom den foregaaende Finansminister havde stillet sig i tilsvarende Tilfælde. Det var den Bemærkning, jeg gjorde ud fra den samme Opfattelse, at det var den tidligere Finansminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft, hvem disse Udtalelser sigtede til og vare rettede imod; for jeg har, som sagt, ikke tænkt mig, at der for mig var Anledning til at lægge noget Skjul paa de Forhold, der for det ærede Medlem synes at spille saa stor en Rolle, om end han begyndte med at indrangere ogsaa det Spørgsmaal under den Overskrift, som han selv satte, og som han kaldte Smaapenge.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem, at han synes fremdeles at svæve i den Vildfarelse, at Hypotekbanken er en Statsinstitution. Det er den ikke i den Forstand, at der af Statskassen gaar en eneste Øre til, være sig Lønninger for Direktion eller for andre. Der er i den Henseende ikke en eneste Øres Forskel paa Statskassens Udgift, hvad enten det er mig eller en anden, der beklæder Stillingen som Direktør, og hvad enten det er en afgaaet Minister med Pension eller en afgaaet Minister uden Pension. Det er fuldstændig det samme. Hypotekbanken udreder Lønningerne. Og Staten eller Samfundet, som det ærede Medlem ogsaa bemærkede for lidt siden, udreder ikke en eneste Øre i saa Henseende. (*Leth Espensen:* Ikke Samfundet?) Heller ikke Samfundet. (*Leth Espensen:* Naa, ikke det!) Ja, paa den Maade kan det ærede Medlem jo ogsaa faa den Lønning, han giver sin Bestyrer, lagt over paa Samfundet. Det vilde blive Samfundsudgifter i en meget vid Forstand, naar man vilde have den Slags Udgifter lagt over paa Samfundet.

Det ærede Medlem har efter min Opfattelse hverken sat sig tilstrækkeligt ind i selve Hypotekbankloven eller i de Forhandlinger, der i sin Tid bleve førte, ikke heller i de Beretninger, der ere afgivne, til, at han i det hele taget med nogen Ret kan kritisere Hypotekbanken. Men det skal jeg om et Øjeblik komme til; jeg vil forinden gerne gøre den personlige Bemærkning, jeg begyndte med at stille i Udsigt.